

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa M. J.
przeciwko R. spółce z o.o. w W.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 marca 2018 r., sygn. akt VI ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do

rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), dotyczącego „publikacji w prasie danych osobowych i wizerunku osoby, przeciwko której toczy się postępowanie karne, gdy dane oraz wizerunek zostały opublikowane uprzednio przez zagraniczne organy ścigania właściwe ze względu na miejsce zdarzenia i prowadzone postępowanie karne”, a wymagającego odpowiedzi na pytania: a) Czy istnieje konieczność anonimizacji danych osobowych i wizerunku osoby przeciwko, której toczy się postępowanie karne w sytuacji, gdy ich upublicznienie nastąpiło na podstawie decyzji i działań właściwych terytorialnie (miejscowo) i rzeczowo organów ścigania prowadzących postępowanie karne? b) Czy opublikowanie w prasie danych osobowych i wizerunku osoby, przeciwko której toczy się postępowanie karne w sytuacji, gdy uprzednio zostały podane do publicznej wiadomości w oficjalnym oświadczeniu właściwych w sprawie organów jest równoznaczne ze zgodą, o której mowa w art. 13 ust. 2 pr. pras.? c) czy w sytuacji gdy zachowanie przestępcze ma miejsce poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i jest przedmiotem postępowania organów wymiaru sprawiedliwości miejscowo i rzeczowo właściwych konieczne z uwagi na brzmienie art. 13 ust. 2 i 3 pr. pras. jest dodatkowe zezwolenie właściwego polskiego prokuratora lub sądu na upublicznienie danych osobowych i wizerunku osoby przeciwko której toczy się postępowanie? d) W jaki sposób należy ustalić właściwość organu, o którym mowa w art. 13 ust. 3 pr. pras. zezwalającego na upublicznienie danych osobowych i wizerunku osoby, przeciwko której toczy się postępowanie mając na względzie transgraniczny charakter sprawy?”

Art. 13 pr. pras., zakazujący publikowania w prasie wizerunku i innych danych osób, przeciwko którym toczy się postępowanie przygotowawcze lub sądowe, jak również wizerunku i innych danych osobowych świadków, pokrzywdzonych i poszkodowanych, obowiązuje na terenie Rzeczypospolitej Polskiej i publikujące tu podmioty muszą się do niego stosować. Przyczyny ustanowienia tej regulacji i zasady wykładni art. 13 pr. pras. zostały wyjaśnione przez Sąd Najwyższy w wyroku z 29 kwietnia 2011 r., I CSK 509/10 (nie publ.).

W sprawie nie poczyniono ustaleń, na podstawie których można by wnosić o wydaniu przez zagraniczne organa ścigania takich zezwoleń na publikacje wizerunku i danych osobowych powódki, które by można zrównać, gdy chodzi o cel i skutki z zezwoleniami wydawanymi przez organy wymienione w art. 13 ust. 3 pr. pras. Z ustaleń Sądów *meriti* nie wynika też, żeby pozwany przed opublikowaniem wizerunku i danych powódki podjął próbę uzyskania na to zezwoleń przed jakimkolwiek organem. Nie istnieje zatem potrzeba abstrakcyjnego wyjaśniania, do którego organu pozwany powinien się zwrócić o stosowne zezwolenia, gdyby chciał o nie zabiegać. Istotniejsze jest jednak to, że w niniejszej sprawie pozwanemu przypisana została odpowiedzialność nie za jednorazowe działanie sprowadzające się do opublikowania wizerunku i danych powódki, być może w przekonaniu, że pozwanego legitymuje do tego postawa zagranicznych organów ścigania, lecz za cały ciąg działań, podejmowanych przeciwko powódce uporczywie, w nagannej intencji, i także wtedy, gdy pozwany wiedział już, że wysuwane przeciwko niej oskarżenia nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania przygotowawczego. Zagadnienie prawne sformułowane przez pozwanego nie będzie miało zatem znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Pozwany powołał się też na potrzebę wykładni przepisów prawnych, tj. art. 441 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zw. z art. 23 i 24 k.c. oraz art. 325 k.p.c. w zw. z art. 356 § 1 k.c. w zw. z art. 441 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zw. z art. 23 i 24 k.c., jako mających budzić poważne wątpliwości oraz na potrzebę określenia wzajemnej relacji art. 38 § 1 i § 2 pr. pras. z art. 441 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zw. z art. 23 i 24 k.c.

O potrzebie wykładni przepisów prawa, jako przesłance przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania można mówić wtedy, gdy konkretny przepis wywołuje wątpliwości interpretacyjne, jest źródłem rozbieżnej praktyki, a Sąd Najwyższy nie miał okazji zająć stanowiska co do tego, jak należy go rozumieć i stosować. Powołane przez skarżącego przepisy były po wielokroć przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego. Wątpliwości zgłaszane przez skarżącego w związku z wykładnią wymienionych wyżej przepisów nie korespondują z ustaloną podstawą faktyczną rozstrzygnięcia, w obrębie której nie ma mowy o tym, żeby działania naruszające dobra osobiste powódki, przypisane konkretnie pozwanemu,

podejmował on wspólnie z innymi podmiotami. Gdyby nawet tak było, to powódka byłaby uprawniona do wybrania tego spośród sprawców czynu niedozwolonego, od którego dochodzi naprawienia krzywdy. Zadośćuczynienie, o którym orzekły Sady *meriti* zostało przez nie dostosowane do tych czynów i ich skutków, które popełnił pozwany. Każda inna osoba, która także naruszyła dobra osobiste powódki w tym samym co pozwany czasie, ale innymi (własnymi) działaniami, samodzielnie odpowiada za swoje czyny i ich skutki.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

jw